

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 158/06-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. mája 2006 predbežne prerokoval sťažnosť T., M., zastúpeného advokátkou JUDr. D. Č., M., vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní vedenom na Krajskom súde v Košiciach pod sp. zn. 5 Co 335/2005 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť T., o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 12. apríla 2006 doručené podanie z 10. apríla 2006 označené ako „*Sťažnosť*“ T., M. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. D. Č., M., vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len

„dohovor“) v konaní vedenom na Krajskom súde v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 5 Co 335/2005.

Sťažovateľ požaduje vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označených článkov ústavy a dohovoru postupom a uznesením krajského súdu sp. zn. 5 Co 335/2005 z 2. januára 2006 s tým, aby bolo toto uznesenie zrušené a vec vrátená krajskému súdu na ďalšie konanie. Požaduje tiež priznanie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 1 Sk a náhradu trov právneho zastúpenia. Zároveň žiada aj o vydanie dočasného opatrenia, ktorým by sa odložila vykonateľnosť uznesenia krajského súdu sp. zn. 5 Co 335/2005 z 2. januára 2006.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ návrhom z 3. augusta 2005 žiadal nariadiť predbežné opatrenie, ktorým by súd nariadil odporcovi zdržať sa akejkoľvek činnosti znemožňujúcej sťažovateľovi riadne užívať označené nehnuteľnosti a brať z nich úžitky, a to najmenej do právoplatného ukončenia súdneho konania o určenie užívacieho práva k nehnuteľnostiam. Uznesením Okresného súdu Michalovce (ďalej len „okresný súd“) č. k. 12 C 166/05-20 z 26. augusta 2005 bolo návrhu sťažovateľa vyhovené tým, že okresný súd vydal predbežné opatrenie v znení požadovanom sťažovateľom. Na základe odvolania odporcu uznesením krajského súdu sp. zn. 5 Co 335/2005 z 2. januára 2006, ktoré bolo sťažovateľovi doručené 28. februára 2006, bolo uznesenie okresného súdu zmenené tak, že návrh na vydanie predbežného opatrenia bol zamietnutý. Sťažovateľ považuje uznesenie krajského súdu za nesprávne, lebo podľa jeho názoru boli splnené všetky podmienky na to, aby bolo predbežné opatrenie vydané okresným súdom potvrdené. Vzhľadom na to považuje sťažovateľ uznesenie krajského súdu za rozporné s označenými článkami ústavy a dohovoru. Keďže podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu rozhodovanie o návrhoch na vydanie predbežného opatrenia v súdnom konaní možno považovať za súčasť základného práva na súdnu ochranu, a keďže voči uzneseniu krajského súdu dovolanie nie je prípustné, je daná právomoc ústavného súdu konať a rozhodnúť o tejto veci.

Z uznesenia krajského súdu č. k. 5 Co 335/2005-49 z 2. januára 2006 vyplýva, že krajský súd zmenil uznesenie okresného súdu č. k. 12 C 166/05-20 z 26. augusta 2005 tak,

že návrh sťažovateľa na vydanie predbežného opatrenia zamietol. Podľa názoru krajského súdu sťažovateľ neosvedčil svoje právo užívať sporné nehnuteľnosti v celosti, pričom nebolo preukázané, ku ktorým konkrétnym častiam má užívacie právo. Za tohto stavu nebolo možné uložiť odporcovi zdržať sa činnosti tak, ako to sťažovateľ požadoval.

Zo žaloby sťažovateľa voči odporcovi doručenej okresnému súdu 21. septembra 2005 vyplýva, že sťažovateľ podal voči odporcovi vo veci samej žalobu, v ktorej sa domáha určenia, že je oprávnený užívateľom a nájomcom označených nehnuteľností.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa názoru ústavného súdu nie je daná jeho právomoc na prerokovanie a rozhodnutie tejto veci.

Ako to vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy.

Hoci rozhodnutím o návrhu na vydanie predbežného opatrenia v občianskoprávnom konaní môže súd porušiť základné právo alebo slobodu účastníka súdneho konania, takéto porušenie by sa mohlo stať predmetom konania podľa čl. 127 ods. 1 ústavy len vtedy, ak by mu nebolo možné poskytnúť ochranu prostredníctvom účinného právneho prostriedku nápravy dostupného účastníkovi konania pred všeobecnými súdmi. Ústavný súd sa preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zaoberal predovšetkým určením miesta a postavenia rozhodnutia o návrhu na vydanie predbežného opatrenia v konaní pred všeobecným súdom, ako aj existenciou účinných právnych prostriedkov nápravy v prípade, ak sa ten, na koho sa takéto rozhodnutie vzťahuje, domnieva (tvrdí), že došlo k porušeniu niektorého z jeho základných práv alebo slobôd. Podľa právneho názoru ústavného súdu rozhodovanie a rozhodnutie o návrhu na predbežné opatrenie v súdnom konaní možno predovšetkým považovať za súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ústavy. Predpokladom na záver o porušení základných práv a slobôd je však také ich porušenie, ktoré nie je napravitel'né alebo odstránitel'né v činnosti súdu pred začatím konania alebo v konaní o veci samej (§ 74 a nasl., § 102 Občianskeho súdneho poriadku), resp. ktoré nemožno napraviť procesnými prostriedkami, ktoré sú obsiahnuté v Občianskom súdnom poriadku v spojitosti s predbežnými opatreniami. Samotná existencia rozhodnutia o návrhu na vydanie predbežného opatrenia však nemôže sama osebe odôvodniť záver o porušení práva fyzickej osoby alebo právnickej osoby (mutatis mutandis I. ÚS 46/00, II. ÚS 37/00, II. ÚS 46/00, II. ÚS 8/01).

Treba ďalej uviesť, že o existencii alebo neexistencii užívacieho práva sťažovateľa k označeným sporným nehnuteľnostiam rozhodne všeobecný súd v konaní vo veci samej,

a tým poskytne ochranu označeným základným právam sťažovateľa. Navyše možno dodať, že sťažovateľ môže o vydanie predbežného opatrenia požiadať aj opakovane.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti už nebolo potrebné osobitne sa zaoberať návrhom na vydanie dočasného opatrenia odložením vykonateľnosti uznesenia krajského súdu. Na margo tejto časti sťažnosti ústavný súd navyše dodáva, že týmto uznesením bol návrh na vydanie predbežného opatrenia zamietnutý. Takýto výrok nie je vykonateľný, keďže neobsahuje žiadnu povinnosť na plnenie.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. mája 2006